

coercendos extruere coeperant. Id ægrè Regienses passi, quod iure non poterant, armis sibi parandū existimarunt; & quòd in se haud satis virium esse ad rem tantam ex sententia conficiendā viderent, auctore Bualello ciue Bononienfi, prætoris suo, à Bononienfibus auxilium postularunt. Grata omnib⁹ ea occasio fuit, qua Regienses aliquo sibi beneficio aduersus Mutinenses obstringerent. Ea de causā auxilia peditum equitūmq; summa omnium voluntate summissa. Septembri mense apud Formiginem acriter ab vtraq; parte cōcursum, varièq; pugnatum. Mutinenses demum multitudine hostium superāte in fugam acti, atq; vsq; ad pratum Tentionis non longè ab vrbe compulsi, multis amissis, in primisq; prætoris ipso Alberto Lendenario capto. Fauentini itē à Foroliuiensibus afflictati auxilium Bononienfium postularunt, ac proelio commisso non solū in fugā eos egerunt, sed etiam Castaneolum oppidum v i Idus Octobris ereptum incendio deleuerunt. Eodem anno Innocentius pontifex Romæ hospitali S. Spiritus excitato, ac magnis facultatibus aucto, ordinem Hospitaliorum S. Spiritus instituit; postero verò, vt Ger- 1202.
manos à Philippi partibus ad Othonis auerteret, Othonem regem rite creatū pronunciauit, atq; in exitu Iunij Vidonem episcopum Prenestinum legatum Coloniam misit, vt, Othone rege declarato, Philippum cum fautoribus eius, tanquam iniustè bona Ecclesiæ obtinentem, communione abigeret, atq; omnibus, vt se ab eo, tanquam aperto Ecclesiæ hoste, seiungerent; Othoni verò, tanquam regi legitimo, aggregarēt, iniunxit: præcipuè autē Colonienfes vinculo fidei Philippo datæ absoluit. Quibus rebus Philippus accensus Etruriam, quam tenebat, maioribus contra eum præsidiis communiuit. Otho verò rex Germaniæ à legato pontificio confirmatus, conuentu principum suorum habito, bellum contra Philippum decreuit. Eo anno Mediolani res trium factionum consensu ad vnum arbitrum Saccum Saccium Laudensem delata: qui consules restituit, ac Papienses nouo sacramento adegit. Iidem carrocium aduersus Bergomates assumptis Papiensibus eduxerunt. Mutinenses pulsos se à Regiensibus ac Bononienfibus indignè ferentes, Ferrarienses ac Veronenses cum carrociis in sui auxilium aduocarunt, ac mense Iunio infestis signis ad castrum Herberiae in vltiore Siclæ ripa è regione Marzaliæ situm contenderunt, & quanquam Regiensibus, ac Bononienfibus egregiè defendentibus, agrum vniuersum hostili direptione vastarunt, atq; oppidū manganis admotis magna vi oppugnarunt; ac sine dubio in potestatem adduxissent, nisi eodem mense Vido Lupus prætor Parmæ, ac Conradus de Summo consul Cremonæ delecti vtrinq; arbitri rem composuissent. In exitu Iunij in castro Marzaliæ, Azone marchione, Salinguerra, & Huberto Ferrariæ prætoris præsentibus, Manfredus Mutinæ prætor nomine Communis sui iurauit, se præceptis Conradi consulis Cremonæ, & Vidonis prætoris Parmæ statuturum, quæ illi super discordiis cum Regiensibus initis edidissent. Tum illi arbitrium de pace concilianda pronūciarunt: quo audito, prætores Mutinæ & Regij osculo interposito in gratiam redierunt. Tum decretum est, vt vsus aquæ Siclæ æquè Mutinensibus, Regiensib⁹q; pateret. Pridie Kal. Ianuarias Mantuani iurarunt, se Mutinensibus auxilio contra omnes, præterquam Regienses, futuros, & salem ab eis, quousq; Padi nauigatio aperiretur, sumpturos: atq; eodē contrā se sacramento Mutinenses Mantuanis obligauerunt. Hoc primum anno Florentini à consulibus ad prætorē peregrinum, aliarum ciuitatum exemplo, remp. traduxere. Dominicus Calarogenfis, quem ordinis Prædicatorij auctorem fuisse diximus, cum Didaco episcopo Oxoniensi Tolosam aduersus Albigenfes, qui prouinciā illam hæresis veneno inficiebant, accessit. atque ibi vsque ad annum M c c x v operam egregiam ei rei nauauit. Eodem anno B. Raimundus Placentiæ obiit, qui vt viuens hospitalitatis laude claruerat, sic mortuus miraculorum magnitudine fulsit. Proximo, dum Philippus fœdē Turingiam populatur, legatus pon- 1203.
tificus in festo S. Bartholomæi Othonem regem Germaniæ coronauit; pontifex verò litteris his x v i i Kalend. Ianuarias Anagnia scriptis ad causā tuendam accendit: *Sanè præter opinionem plurium, & multorum consilia suscepimus ab initio causā tuam, de cuius promotione omnes penè penitus desperabant, & studuimus efficaciter promouere, nec te in articulo illo relinquimus, quo per obitum Ricardi regis Anglorum auunculi tui videbaris ab omnibus derelictus. licet enim non desuerint, qui multipliciter nos tentarent, vt muneribus, & promissis nos à proposito tui fauoris auocarent: nec prece tamen, nec precio, nec minis, nec aliis rebus potuerunt inflectere mentem nostram, quin de die in diem amplius in tua*